

PETER MAY

NEZVRATNÉ ALIBI

AKTA ENZO VI

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Nezvratné alibi

PETER MAY

**NEZVRATNÉ
ALIBI**

AKTA ENZO VI

Přeložila Linda Kaprová

BRNO 2020

Cast Iron © Peter May, 2017
Translation © Linda Kaprová, 2020
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0536-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-0537-1 (ePub)
ISBN 978-80-275-0538-8 (MobiPocket)

*Památce mého přítele a mentora
doktora Richarda Warda*

Přátele si drž nablízku
a nepřátele ještě blíž.

VOLNÁ PARAFRÁZE Z DÍLA
NICCOLA MACHIAVELLIHO *VLADAŘ*

Západní Francie, 1989

Je to tu cítit zvířetem. Zabitým zvířetem. Masem, které někdo zavěsil, aby vyžrálo, než se ho ujme kuchař. Staletí fermentace hroznů prosytila zem pachem kvasinek a oxidu uhličitého, který v ní zkysl a zatuhl a zbyla jen vzpomínka uchovaná v půdě, v pískovcových kvádrech a stropních trámech. Tak jako všechny zapomenuté životy, které tímto místem propluly, zalité sluncem i zahalené stínem.

Setmělo se a další život doplynul.

V bledém přísvitu, který sem dopadá pootevřenými dveřmi, víří částičky prachu, jak vleče její tělo z úkrytu do studeného bezbarvého světla měsíce, jež zalévá krásnou tvář ještě nedávno oživenou mládím. Tvář, kterou nyní hyzdí krev zaschlá ve zlatých vlasech a na porcelánově bílé líci. Malá stružka sleduje linii hlavy od spánku k uchu a oči nepřírozeně strnule zírají do hlubokého stínu, který visí nahoře u stropu jako rubáš. Modré oči, kdysi zářící světlem života, se mléčně zakalily a zmatněly smrtí.

Na chladnou pleť dopadají jako první kapky letní bouřky horké slzy. Přiklekne k ní a jeho stín na okamžik zastře pohled na to, co udělal — důsledek lásky a hněvu, dvou nejpřelétavějších ze všech citů. Málem se na ni nedokáže podívat.

Je však pozdě litovat, protože ze všeho, co v životě nelze vrátit, je smrt to nejneoblomnější.

Sáhne do kapsy a vytáhne modrý plastový pytel, který si přinesl, aby jím zakryl tu strašlivou hanbu. Opatrně, jako by se bál, že jí ublíží, jí zvedne hlavu z prachu a přetáhne jí pytel přes obličej. Skryje tak alespoň obvinění, výčitku a pocit zrady hledící v jeho představách z očí, do nichž nemá sílu pohlédnout.

Utáhne umělohmotné smyčky pytle a sváže je vzadu na šíji. Ticho narušuje jen jemné pleskání slz rozstříkujících se o plast. Jediný okamžik pomnutí smyslů a teď ho čeká život plný sebevýčitek. Už nikdy nebude mít příležitost jí říct, jak moc ji miloval.

Třesoucíma se rukama jí sevře hrdlo, křečovitě zavře oči, zaboří palce do měkké tkáně a ucítí, jak kost povoluje.

Lot-et-Garonne, Francie, 2003

S jitřní mlhou se rozplýval i chladný vzduch, který přinesla noc. Už teď vnímal horko stoupající z půdy a obloha jistě brzy zase získá svůj vypálený, prašně bílý odstín. Stejně jako včera a především předpředevším. V novinách se dočetl, že počet mrtvých stoupá, a nejhorší daň si teploty šplhající k pětáctyřiceti stupňům vybíraly na seniorech. Zatím jedenáct tisíc a čísla stále rostla. Letošní vlna letních veder sežehla zemi, zabíjela stromy a keře a páčila jim listy, které se zhnědly a křehké snášely teď v srpnu k zemi, jako by právě nastával podzim.

Nevyrazil si k jezeru už řadu měsíců. Táhla ho sem jakási prastará mužská potřeba posedět mlčky a sám s nahozenou udicí. Nezáleželo na tom, jestli ryby berou, přestože míval štěstí. Před dvěma dny se mu narodil syn, který se spolu s matkou ještě zotavoval v nemocnici po náročném porodu.

Zahleděl se na západ po mihotavé krajině se zvládnutými sežehlými poli a mrtvými stromy za nimi až k místu, kde jeskyňe v křídových kopcích kdysi skýtal partyzánům úkryt před pronásledováním německými okupanty.

Den již nyní sužovalo horko. Scházel mezi stromy po strmé stráni a pod nohama mu křupalo spadlé listy. Vtom to uviděl a užasle se zastavil. Z rozlohy jezera, které v ranním světle zářilo chemicky zelenkavou barvou, zbývala sotva polovina.

Prošel seschlým a křehkým podrostem na své obvyklé místo a zjistil, že hladina klesla o čtyři metry, možná víc. Vkročil na rozpukané bahno svažitého dna, odkud kdysi na udici vytahoval ulovené ryby, a zadíval se na vodu.

Ze všech potoků napájejících jezero dávno zbývaly jen tenké stružky, jenže farmáři, kteří potřebovali ještě víc vody než jindy, ji dál odčerpávali. Hrozilo, že jestli vedra brzy neopadnou, z jezera nezůstane nic. Zapochyboval, že rybí populace letošní léto vůbec přežije.

Vydal se podél vody. Rozsáhlá plocha obnaženého dna se zakusovala do krajiny jako jizva. Na hnědé vypálené hlíně se válelo všemožné lidské haraburdí i zbytky zanechané přírodou. Ztrouchnivělé kmeny dávno padlých stromů. Kostra dětského kočárku.

Mezi vším tím vyschlým blátem a slizem ho upoutal záblesk modří. Nevýrazné, vyrudlé sluncem i vodou. Těsně u jejího okraje. Doklopýtal po nerovném terénu za nečekanou kapkou barvy ve vyprahlé krajině. Ve ztvrdlém bahně poblíž probleskovaly bílé proužky. Zjistil, že jeho pozornost ve skutečnosti zaujal modrý igelitový pytel. Vyčníval jen zpoloviny. Zbytek spočíval zapečený ve vyschlých usazeninách na dně.

Odložil prut a rybářskou brašnu a zvědavě k předmětu přidřepl. Pytel cosi ukrýval. Plast léty zkřehl a vzápětí se pod jeho prsty roztrhl. A z místa, odkud kdysi hleděly oči, na něho zíraly dva černé oční důlky. Hrůzný škleb odhaloval dlouhé zažloutlé zuby, jako by lebku jeho úděs pobavil. Okamžitě ucukl a tvrdě dosedl na zem. A teprve tehdy si uvědomil, že bílé pruhy ve vysušeném bahně okolo jsou ve skutečnosti lidské kosti.

Paříž, říjen 2011

Enzovi připadalo, že celá ta léta, co navštěvuje Raffina u něho doma na rue de Tournon, tu pokaždé někdo hraje na piano. Stupnice, etudy, klopýtavé pokusy o Chopina a Beethovena — ony nelibozvučné skladby, jimiž učitelé hudby s oblibou týrají své žáky. A za celou tu dobu se pianista ve svých dovednostech nikam neposunul.

Enzo roztržitě vyhlédl na dvůr. Na vlhkou dlažbu se snášely velké uschlé listy vzrostlého kaštanu. Enzovu pozornost však okamžitě přitáhla elegantní žena v černém, jejíž podpatky nesoucí jemné křivky kotníků klapaly po dlažebních kostkách. Napadlo ho, jestli jednou nastane den, kdy ho pohled na přitažlivou ženu zanechá chladným. Přece jen se už před ním na dohled rýsovaly šedesáté narozeniny.

„Posloucháš mě vůbec?“ vyštěkl vyčítavě Raffin, podrážděný tím, že Enzo bloudí myšlenkami jinde.

„Samozřejmě,“ ujistil ho urostlý Skot a otočil se zpět ke stolu pokrytému dokumenty a fotografiemi. Ležela tu i Raffinova kniha *Ukrytí vrazi*, rozevřená na předposlední ze sedmi kapitol o nevyřešených vraždách. Raffin nesmlouvavě přejel sevřenou pěstí po vazbě. Enzo se prudce nadechl. Příčilo se mu lámat knihám hřbet. Považoval to za vandalství.

„Když Lucie Martinová zmizela, bylo jí teprve dvacet,“ vyprávěl Raffin. Než se Skot pustil do řešení dalšího ze série případů, Raffin mu s oblibou vždy poskytl hlavní dostupné informace. Ačkoli Enzo jeho knihu přečetl několikrát, tyto úvodní schůzky oceňoval. Dostával tak příležitost nahlédnout do novinářových rešerší, které se do výsledného znění už nevešly. A měl raději, když mu někdo fakta shrne ústně, než aby si o nich jen četl. Pomáhalo mu to si je zapamatovat. Raffin sáhl po orosené láhvi Puligny-Montrachet a oběma dolil. „Tělo se však našlo až po čtrnácti letech. Luciino zmizení v roce 1989 nikdo nedokázal vysvětlit. Z domova neutekla. Nebo pokud ano, nic si s sebou nevzala — nechala tam celý svůj život i všechno, co jí patřilo. A hlavně, proč by milující dcera láskyplných rodičů vůbec utíkala? Její otec Guillaume zastával pozici soudce odvolacího soudu, matka původně pracovala jako zdravotní sestra. Nenašel se jediný důkaz násilného trestného činu a nic nenasvědčovalo tomu, že by kdokoli mohl mít důvod jí ublížit.“

Enzo zamyšleně upil vína. „Takže ještě žila s rodiči, je to tak?“

„Jen o víkendech. Přes týden bydlela v garsonce v Bordeaux. Pracovala tam pro neziskovou organizaci Návrat, která pomáhá propuštěným vězňům začlenit se do společnosti.“ Raffin pochybovačně zvedl obočí a s jemným náznakem opovržení dodal: „Nějaká církevní charita.“

„A tady se setkala s Régisem Blancem?“

„Krátko, ano,“ odsekl Raffin podrážděný dalším přerušením. Enzo se — ne právě poprvé — podívoval, co na něm jeho dcera proboha vidí. Novinář byl mladý hezoun. Ačkoli, mladý a mladý. Nejspíš mezitím překročil čtyřicítku. Podobně jako Enzo i on během jejich šestileté spolupráce zestárl a poté, co ho přímo do hrudi zasáhla kulka určenáENZovi, nebyl už jako dřív. Pečlivě upravený účes a oblečení od módních návrhářů

navíc prozrazovaly určitou marnivost. Enzo nikdy moc nepřirostl k srdci.

„Každopádně,“ pokračoval Raffin, „v pátek večer dorazila domů k rodičům. Matka v sobotu odjela na návštěvu k příbuzným a odpoledne Lucie oznámila otci, že se půjde projít.“

„Manželé Martinovi vlastní poměrně rozsáhlé pozemky, ne?“

„Asi tisíc akrů, hlavně v okolí *château* nahoře na kopci. Tedy, takhle to nazývají oni, ale ve skutečnosti je to jen hodně velká usedlost s řadou hospodářských budov. Rodina ji vlastní celé generace a Martin v sedmdesátých a osmdesátých letech investoval slušné peníze do stavebních úprav.“

„Takže se šla projít.“

„To tvrdila otci. Jenže se už nevrátila. Když večer dorazila matka, zastihla manžela úplně na dně.“

„Ale policii to hned nenahlásili.“

„Ne. Teprve za pár hodin. Martin věděl, že policie se případem bude zabývat, teprve až se Lucie bude pohřešovat nějakou dobu. Přece jen byla plnoletá. Když pak večer prohledávali její pokoj, objevili právě dopis od Blanca.“

Enzo sáhl mezi dokumenty na stole pro okopírovaný dopis. Četl ho už mnohokrát a nyní opět přelétl očima upachtěný neumělý rukopis, jehož autor musel k vyjádření citů zjevně vynaložit nemalé úsilí. Podepsal se prostým *S láskou, R.* Enzo ta slova zněla nepatřičně intimně. Od počátku mu vrtala hlavou. „V tu chvíli samozřejmě nemohli tušit, že se z Blanca vzápětí vyklubal jeden z nejhorších sériových vrahů ve Francii,“ dodal Enzo nahlas.

„Přesně tak,“ souhlasil Raffin. „Hned v pondělí ho zatklí pro vraždu tří prostitutek a do dvou měsíců ho odsoudili na doživotí. Trest si odpykává ve věznici se zvýšenou ostrahou v Lannemezanu. Lucie se s ním poprvé setkala v té jejich neziskovce, když ho o pár měsíců dříve propustili z Muratu,

kde si odseděl devět měsíců za těžké ublížení na zdraví. Živil se jako pasák a každý dobře věděl, jak snadno podléhá výbuchům vzteku. Guillaume Martin vůbec nepochyboval, že má na svědomí i jeho dceru, jenže kromě toho vyznání lásky se nenašlo nic, co by Blanca s Lucií nějak spojovalo. A Régis Blanc vždycky tvrdil, že dopis napsal v opici a že šlo jen o pomíjivé poblouznění.“

„Nicméně o jeho vině v případech těch zavražděných prostitutek se žádné pochyby neobjevily?“

„Ne. Obhajoba ji vlastně ani nepopírala. Blanc se hájil jen tím, že po rozpadu manželství trpěl depresemi a že čin spáchal pod vlivem drog a alkoholu.“ Raffin si pročísl světle hnědé vlasy, které mu na spáncích začínaly šedivět a na temeni možná i maličko řádnout. „To soud sotva považoval za polehčující okolnost. A beztak nikdo nevěřil, že takhle promyšleně oběti uškrtit a zbavit se těl mohl někdo jiný než zcela střízlivý a chladnokrevný sériový vrah.“

Na stole se rozvibroval Raffinův mobil. Natočil si ho k sobě a podíval se, kdo mu volá.

„Musím to vzít,“ omluvil se. Přijal hovor, přiložil si přístroj k uchu a odkráčel do pracovny. Enzo ještě slyšel, jak říká: „Ne, ne, v pořádku. Nic důležitého,“ pak za sebou Raffin zavřel a hovor od té chvíle doléhal kENZovi jen tlumeně.

Současně někdo otevřel vstupní dveře. Enzo vstal a zvědavě se otočil k předsíni. Ozvalo se dětské zachichotání, zavrzal kočárek a do obývacího pokoje vstoupila Kirsty v dlouhém černém kabátu s malým Alexem v náručí. Po ramenou jí splývaly kaštanové vlasy a červený šál a tváře jí námahou a nevlídným podzimním počasím celé zrůžověly. Když uviděla Enza, na okamžik ji to zaskočilo, ale pak se rozzářila.

„*Papa!* Kde se tu bereš?“ Narodila se a vyrůstala sice ve Skotsku, ale už začala svého otce oslovovat po neformálním francouzském způsobu.

Enzo jim vyšel třemi kroky naproti. „Copak nemůžu zajít na návštěvu za dcerou a vnoučkem?“ Přivítal se s oběma polibkem a oči mu při pohledu na šestiměsíčního kojence láskyplně zjihly. Chlapeček se na něho upřeně zadíval a pak se usmál od ucha k uchu.

„Mě z tebe trefí,“ zvolala Kirsty, „ženské a mimina ti šly vždycky na ruku, co?“ Všimla si změti papírů a fotografií na stole a významně se na Enza podívala. „Kdybych tě neznala, skoro bych věřila, že sis ve skutečnosti přišel poslechnout Rogerův brífink k případu Lucie Martinové.“

„Jo, tohle?“ zazubil se nevinně Enzo. „Jen průhledná zá-
minka.“

Vědoucně se usmála. „Na, podrž Alexe, ať se můžu svlíknout.“ Pověsila kabát v předsíni, vzala chlapečka do náručí a uložila ho do vajíčka na zemi u stolu. Pak se posadila a nalila si skleničku vína, které tu spolu popíjeli Enzo a Raffin. „Mmm,“ pochvalovala si, „výborné.“

„Ještě aby ne. Prosekl jsem na něm kapsu,“ postěžoval si Enzo.

„Tos přinesl ty?“ užasla Kirsty.

„Musím si Rogera předcházet.“ Così v jeho tónu trochu zchladilo Kirstyino nadšení, že ho vidí. Věděla, že otec nemá jejího snoubence dvakrát v lásce. „Už jste vybrali datum?“ zeptal se.

Vyhнула se jeho pohledu. „Ještě ne.“ Chystali se vzít před narozením dítěte, ale svatba se nakonec nekonala a Enzovi nikdy nevysvětlili proč. Kirsty si všimla, že otec může na vnukovi oči nechat. „Nevadí ti to?“

Překvapeně vzhlédl. „Co jestli mi nevadí?“

Nyní možná zalitovala, že se do tohoto hovoru vůbec pouštěla. „No, totiž... že je nevládní.“

S upřímným láskyplným úsměvem ji jemně pohladil špičkami prstů po tváři. „Je to tvůj syn, Kirsty. Jak bych ho mohl brát jinak než jako vlastního vnuka?“

Zvedla ruku a na okamžik stiskla tu jeho.
„Vídáš se někdy se Simonem?“ zeptal se Enzo.

„Ne.“

„Proč ne?“

V očích jí prchavě zaplál hněv. „Když ti to tehdy naschvál prozradil tak, aby tě to ranilo..., ztratil u mě jakékoli právo coby můj biologický otec. Můj *papa* je jen jeden a to jsi ty.“

Enzo se téměř v rozpacích otočil zpátky k dětské sedačce a pokusil se legračními zvuky přilákat chlapečkovu pozornost. Ten však nereagoval.

„Bojíme se, že má problém s ušima,“ vysvětlovala Kirsty.

Enzo se na ni ustaraně podíval.

„Docela brzy jsme si všimli, že někdy neslyší. Když hlasitě zatleskám, otočí se, ale když na něho mluvím, často si mě nevšímá.“

„Už jste byli u doktora?“

„Byli, u několika. Shodnou se akorát na tom, že hluchý sice není, ale že nějakou vadu sluchu má. Náš pediatr požádal o vyšetření u jednoho z nejlepších francouzských odborníků.“

„To se asi prodraží.“

Přikývla. „Bohužel sídlí v Biarritzu, takže se slušně prodáme.“

„Nevlastní tam někde Roger náhodou nějakou nemovitost?“

„Ano, kousek na jih hned za městem. Žila tam rodina jeho manželky. Když jí zahynuli rodiče při nehodě na moři, dům zdědila. Nemohli tam s Rogerem bydlet, ale neměla to srdce dům prodat, tak z něj udělala exkluzivní penzion. Přestavěla ho na několik apartmánů a jeden z nich si nechali pro osobní potřebu. Dům samozřejmě připadl Rogerovi, když Marie... no, když zemřela.“

„Takže pocházela z dost zámožné rodiny?“

„Měli peněz jako šlupek. Koupili jí tenhle byt. Jen si vezmi, na kolik je asi přišel. Dvě stě metrů od Senátu. Jedna z nejprestižnějších adres v Paříži. Kdoví kolik by stál dneska.“

„A počítám, že Roger po Marii všechno zdědil?“

Kirsty neodpověděla.

„Člověk si říká, proč se vůbec obtěžuje pracovat,“ uvažoval Enzo.

„On by nemusel,“ připustila Kirsty. „Ale chce. Peníze nejsou všechno.“

„Říkají ti, kdo jich mají dost,“ usmál se Enzo.

Kirsty však jeho úsměv neopětovala. „Takže s Alexem budeme mít kde přespat, až pojedeme na to vyšetření. Ještě jsem tam nebyla.“ Tváří jí přelétl stín. „Akorát mě mrzí, že Roger nemůže s námi.“ Protáhla obličej. „Kvůli práci.“

Enzo zamyšleně svažtil obočí. „Kdy pojedesh?“

„Někdy příští týden. Čekám, až mi potvrdí datum a hodinu.“

„A co kdybych jel s tebou jako morální podpora? Určitě tam bude volných pokojů víc.“

Kirsty tím viditelně zlepšil náladu. „Vážně bys mohl, *papa*? To by se mi opravdu ulevilo. Děsila jsem se, že budu muset jet sama.“

„No, Sophie pro mě příští týden v Cahors pořádá oslavu narozenin. Když se to šikovně sejde, můžeme do Biarritz vyrazit odtamtud.“

Kirsty přikývla. „O té oslavě vím. Sophie se mi ozvala. Prý se snaží sežvat celou rodinu.“ Zaváhala. „Prosila mě, ať požádám Charlotte, aby přijela i s Laurentem.“

Enzo nepatrně strnul. „Opravdu?“

„Ale to nemám v plánu,“ prohlásila rozhodně. Enzo předstíral lhostejnost.

„To se nedívím.“

„Protože bys to měl udělat ty.“

Loupl po ní nevrlym pohledem.

„Tati, Laurent je tvůj syn. A Charlotte... sice už nevím, co pro tebe znamená, ale něco mezi vámi být muselo, když se vám narodilo dítě.“

Enzo se zašklebil. Probírat s dcerou své sexuální soužití s Charlotte bylo skutečně to poslední, po čem toužil. Ze situace ho vysvobodil návrat Kirstyina snoubence.

Novinář cílevědomým krokem vyšel z pracovny a kdokoli jiný by uvěřil, že se usmívá. Enzo však viděl pouze samolibý úšklebek. Kirsty Raffin sotva pozdravil. Jen ji cestou letmo políbil do vlasů a syna si nevyšiml vůbec. Ještě než dosedl, už držel v ruce lahev a doléval si. Pohodlně se opřel, zvedl sklenku ke rtům a znalecky usrkl. Pak se na Enza a jeho dceru usmál. „Volal Jean-Jacques Devez,“ oznámil jim a zcela zbytečně dodal, „starosta Paříže.“

„My víme, kdo je Jean-Jacques Devez, Rogere,“ ujistila ho Kirsty. „Radši nám řekni, o co mu šlo?“ Enzo okamžitě vycítil, že starosta Paříže nejspíš nepatří ke Kirstyovým oblíbencům. Raffina to však nijak nevyvedlo z míry.

„Vypadá to, že ho Unie pro lidové hnutí téměř s jistotou nominuje jako kandidáta do prezidentských voleb příští rok.“

Enzo věděl, že se Raffin — a nyní pravděpodobně i Kirsty — s Devezem společensky stýká. Přátelství mezi jejich rodinami sahalo už do dob, kdy mladý politik teprve nastupoval svou raketovou dráhu politické hvězdy. Marie se podle všeho spřátelila s Devezovou manželkou na nějaké soukromé škole, kterou obě navštěvovaly.

„Noviny to předpovídají už měsíce,“ připomněla mu Kirsty.

Raffin upil další doušek chardonnay a odpověděl: „To ano, ale mám dojem, že mu musel dát zelenou někdo nahoře. Chystají se to zveřejnit v nejbližších dvou týdnech. A až to bude oficiální, chce, abych mu dělal tiskového mluvčího.“

Kirsty ani Enzo pořádně nevěděli, co na to říct. Pokud by novinář nabídku přijal a Devez ve volbách uspěl, ocitl by se

Roger přímo v epicentru francouzské moci a vlivu. A tím by se bezpochyby celá rodina a s ní také Enzovo vyšetřování případů z Raffinovy knihy ocitly na druhé, a kdoví jestli ne třetí koleji.

„A cos mu řekl?“ zeptala se Kirsty.

Raffin však jen pokrčil rameny, jako by mu na tom nezáleželo. „Ještě jsem se nerozhodl.“

„V tom případě doufám,“ poznamenal Enzo, „že to rozhodnutí padne až po poradě s Kirsty. Mělo by to důsledky i pro ni.“

„Samozřejmě!“ šlehl po něm Raffin zlobným pohledem a tón jeho slov Enzovi jasně vzkazoval: *Do toho se neplet.* Přitáhl si otevřenou knihu. „Kde jsme to byli?“

„U toho, že mezi Blancem a Lucií neexistovalo žádné pořádné pojítka,“ připomněl mu Enzo.

„Ano, už vím...“ Raffin listoval nějakými dokumenty na stole, až objevil, co hledal. „Zvláštní byla ovšem jedna okolnost.“ Přejel prstem po barevné fotografii dna jezera, kde se našly ostatky Lucie Martinové. „Z jejího těla nejspíš velmi rychle zbyla jen kostra. O všechny měkké tkáně se bezpochyby spolehlivě postaraly ryby. V jezeře žijí kapři, plotice, perlíni a sumci. Nejspíš s ní udělali krátký proces. Kostra se poměrně brzy poté rozpadla a člověk by čekal, že se některé části ztratí. Přinejmenším tři drobné kůstky, které tvoří jazyčku, obloukovitou kost v hrdle. Ve dvaceti letech ještě nejspíš nesrostla v jeden celek. Obvykle to nastává až kolem pětaticítky, i později. Pravděpodobnost, že je po čtrnácti letech v jezeře někdo objeví, by byla mizivá, kdyby ovšem vrah z nějakého důvodu neuvázal oběti přes hlavu modrý plastový pytel na odpadky, ve kterém kůstky uvízly.“

Přitáhl si další fotografii, kde na archu šedého papíru ležely kůstky, o nichž mluvil: obloukovité tělo a dva rohy. Jeden z nich byl zlomený. Raffin do snímku zabodl ukazovák.

„Tady máme frakturu.“ Vrátil fotografii na stůl. „Blanc své oběti škrtil takovou silou, že u všech tří došlo k rozpadu jazyky na tři části a u jedné z nich lékař dokonce konstatoval frakturu. Takže se zdá, že Lucie Martinová byla zavražděna přesně stejným způsobem.“

„Tak proč Blanca neobvinili i z její vraždy?“ podivila se Kirsty.

Raffin se pohodlně opřel a lokl si vína. „Protože neexistoval žádný důkaz, který by ho s činem spojoval.“

„Až na ten dopis,“ doplnil Enzo.

„Až na ten dopis,“ přikývl Raffin. „Jenže Blanc se v den jejího zmizení nevyskytoval nikde poblíž Durasu ani rodiny Martinových. Měl nezvratné alibi. A třicet šest hodin po jejím zmizení ho zatkli kvůli těm ostatním vraždám, takže policie tuhle hypotézu nikdy nebrala příliš vážně.“ Poválel po patře další lok vína, našpulenými rty vtáhl trochu vzduchu a polkl. „Tak co si o tom myslíš, Enzo?“

Skot vzdychl. „Myslím si, že ještě u žádného případu, které jsme zatím řešili, jsme neměli tak málo, od čeho se od-píchnout.“